

Sense res, ho tingué tot

Anna Bosch Rué

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

*Mai desisteixis d'un somni.
Prova només de veure les senyals que et porten a ell.*

Paulo Coelho

‘Mare, no vull continuar estudiant piano.’

‘Però que dius filla?’ El teu pare i jo hem treballat molt per poder-vos donar tot això. Fas ballet, toques el piano, vas a la millor escola de la ciutat i aniràs a la universitat, que més vols?’

‘Doncs jo vull ser actriu, viatjar i conèixer gent d’altres països.’

‘Tens el cap ple de pardals. Com vols guanyar-te la vida així? Aniràs a la universitat i trobaràs una bona feina. No t’hauràs de llevar cada dia a les sis de matí per guanyar-te les garrofes com ton pare i jo. Podràs fer vacances i viatjar un mes l’any. Tu tindràs una vida millor. Ara ves a estudiar, no vull que hem tornis amb les notes del semestre passat.’

‘Però si ho vaig aprovar tot!’

‘No n’hi ha prou en aprovar Aina, s’ha de ser la millor i has d’aprendre que en aquesta vida ningú et regalarà res. Si vols qualsevol cosa, si vols arribar a ser algú, hauràs de treballar i esforçar-te molt. Au va, ves, que m’he llevat molt d’hora, estic cansada i encara he de fer el sopar per tots.’

I això va fer l'Aina, només tenia dotze anys però volia ser actriu i viatjar. Tindria raó la mare i així no es podria guanyar la vida? Pujà al segon pis i es sentà al costat de la Mariona, la seva germana de nou anys.

‘Anem a veure el papa? Deu estar jugant amb els gossos i segur que el convencem per anar una estona al camp.’
‘Sí, anem!’ – contestà tota entusiasmada la Mariona. Van baixar corrent cap a baix. Efectivament, el pare estava amb els gossos. Ja havia acabat tota la feina del magatzem i repassat les factures dels proveïdors. Ara tenia el seu moment de descans. ‘No hauríeu d’estar estudiant? Ai, si us veu la mare!’ – exclamà el pare tot mirant-se-les amb cara de complicitat. ‘Però si és divendres! Anem al camp?’

Van tornar al cap de dues hores, amb els vestits empolsats i les sabates plenes de fang. Al veure-les arribar, la mare només pogué distingir quatre ulls blaus i dos somriures tan amplis com l’oceà enmig d’aquelles cares negres com el carbó. El pare li picà l’ullet i un cop més ella es resignà. Volia que les seves filles arribessin lluny a la vida, que no haguessin de treballar cada dia sense descans, però també volia que fossin felices. Sabia que aquelles estones que compartien tots tres, o tots cinc si contava els gossos, s’ho passaven d’allò més bé.

‘Ja et vaig dir que això de ser actriu t’ho traguessis del cap, de cap manera. Amb les notes que tens pots estudiar el que vulguis i anar a la universitat. I ara on vas?’

‘No n’has de fer res!’

Pam! La porta es tancà al seu darrera. Ni tan sols girà el cap quan la mare sortí corrent a buscar-la. 'Pere, Pere!, ha tornat a marxar, deu haver anat altre vegada amb aquells gamberros i ves a saber que faran. L'estem perdent Pere, hem de fer *algo!*' – cridava la mare amb llàgrimes als ulls.

Tornà a les cinc de la matinada, èbria i amb aquella pudor de tabac que se't enganxa quan has passat hores i hores a la *disco*. Quan aconseguí obrir la porta de casa anà fent titines cap a lavabo i es deixà caure al terra. La Mariona, que ja en tenia quinze, estava xatejant al pis de dalt. Al sentir-la arribar baixà per aguantar-li el cap, dutxar-la i posar-la a dormir. 'Uf!, espero que els pares no se'n hagin adonat aquesta vegada' – pensà. Però el pare era de somnis lleugers. Estava preocupat, però per més que intentes parlar amb la seva filla ella sempre es tancava en banda, ja no sabia que fer.

Aquell any les notes van ser un desastre absolut. 'Hauràs de repetir' – li havien dit. 'De cap manera' – pensà, 'si haig de perdre un any que almenys el pugui aprofitar viatjant!'. Es tancà a casa durant dues setmanes, a estudiar. Ho recuperà tot. Volia fer psicologia, però a la mare li feia mes gràcia que fes dret, doncs que sigui dret!.

Aprovà la carrera amb facilitat i marxà a Estats Units a fer un doctorat. La mare n'estava molt orgullosa 'Ai filla, jo no vaig poder estudiar, però tu sí i a Harvard!'. Sempre li repetia les mateixes paraules. El pare també sentia orgull al veure-la, hauria trobat finalment el camí? Se la veia feliç. Ella

també es sentia bé al veure els seus pares tranquils i orgullosos. Es mereixien una recompensa per tot el que els havia fet patir anys enrere. Trobà una feina i es quedà a EEUU. Un dia, quan mirava per la finestra del tren tot anant cap al treball, s'adonà que no li agradava viure allà. Potser trobava a faltar la calor del mediterrani, la seva terra, la seva gent.

‘Vols dir Aina?’ pensa que aquí la cosa està molt malament’

‘Si mare, vull tornar, està decidit. Trobaré una bona feina, ja ho veuràs’. No li costà trobar-la, a la gran ciutat. La feina era tan bona que la mare en podia parlar amb orgull quan estava amb les seves amigues.

‘Com esteu?’. El pare mai havia deixat de trucar-la, com a mínim un cop per setmana. Sempre començava amb la mateixa frase. ‘Què fa en Joel?’.

‘Buf... com explicar-li això. Li sabrà greu, li havia agafat molta estima... pobre li farà mal, però quina culpa en tinc jo?’ – pensà l’Aina mentre intentava respondre de la manera més suau possible.

‘Ens ho hem deixat papa...’

‘Vaja, i com és? Mira que era bon noi...’ El pare encara parlava, però els seus pensaments estaven lluny d’aquella conversa telefònica, només el sentia de lluny. Al pare li hauria agradat que trobés un príncep blau que la fes *feliç* per sempre i fins i tot que haguessin menjat niços. Però per molt que ella sempre ho donava tot per amor al final tots acabaven fugint esporuguits del seu costat i els que no fugien... pretenien tancar-la dins una gàbia i a ella li agradava sentir-se lliure.

‘Tinc l’olla al foc, aquest cap de setmana us vindré a visitar, hi haurà la Mariona també oi? Hem va trucar l’altre dia i hem va dir que es casa!’

‘Sí, sí, vindran tots dos. Apa Aina, un petó, cuida’t molt. Adéu, adéu’

S’estirà al sofà, tenia la *tele* de fons però ni l’escoltava. Què li estava passant? Hauria d’estar contenta amb la seva vida. Havia fet una carrera brillant, tenia una bona feina, molts amics, però li faltava quelcom. Què era? Per què no podia arribar a ser feliç amb tot el que tenia? Allà estirada el seu cap començà a donar voltes. ‘Hem llevo cada dia a les vuit del matí, hem dutxo, hem poso una faldilla, camisa i jaqueta. Preparo el cafè i mentre aquest està al foc hem maquillo. Apago el foc, passo el cafè de la cafetera a la tassa, llet, una mica de mel i me’l bec sense ni respirar. Al passar per la porta canvio les sabatilles per les sabates de taló que fan cloc-cloc i tan detesto. Les sabates estan al costat de les xiruques, com m’agrada perdre’m enmig de la natura, sobretot quan hi vaig sola i puc parlar amb mi mateixa. Quan fa que no escolto els silencis del vent? Mmm... l’últim cop va ser als Carros de Foc, ja fa mes d’un any.’

Recordà aquell home gran, bé gran es un dir, en devia tenir quaranta però caminava tan lleuger com un noi de vint. Van estar un dia plegats, caminant l’un al costat de l’altre, ell sempre adaptant-se al seu ritme. Venia del nord, portava des dels vint-i-cinc viatjant, caminant, encetant nous camins. Tot el que tenia ho duia a al motxilla que portava a l’esquena. S’explicaren les vides en un dia, tenien poc temps. L’endemà al matí quan es llevà, ell ja havia marxat. Una buidor interna l’eclipsà,

però a l'hora notà quelcom diferent, una espurna havia encès una flama que començava a cremar. Però com tot, era volàtil i efímera. Al tornar a la monotonia del dia a dia, no li parà més atenció i s'anà apagant. Però ara, potser no s'havia apagat del tot? Sentí melancolia al recordar aquell moment.

'Els pares estan orgullosos de mi, els amics es pensen que tinc una vida perfecte, però es realment així? A vegades penso que estic vivint la vida que els altres volien que visqués... '.

'Mare, jo vull ser actriu, viatjar i conèixer nova gent'. – aquella frase aparegué de nou a la seva ment.

'I si realment no necessito tot això, i si realment no estic seguint el meu camí i si el que realment vull es viatjar? Per què no? Uf, deixar-ho tot, que diran? Com me'n sortiré? Quants interrogants... però al cap i a la fi, que pot passar? Es la por això que no em deixa fer el que sempre he volgut? Potser és hora que agafi les regnes de la meva vida.' – es digué a ella mateixa.

L'endemà es despertà abans que sonés el despertador. Emplenà una banyera amb sals i escuma. Estava decidit, no tenia por. 'La por m'ofusca!' – pensà. Es vestí amb uns texans i camisa, la cara al natural. Passà la vista de les sabates de taló a les convers i es calçà aquestes últimes. Anà cap a la feina, es sentia diferent, tot ho veia diferent, notava una pau mental que no havia tingut mai, era això la felicitat?

'Què dius que has fet què?'

'He deixat la feina, ho he venut tot i ho he ingressat a un compte corrent, per quan la Mariona tingui un fill. Me'n

vaig a viatjar. Mira't-ho pel costat positiu, pensa que podràs explicar a les teves amigues que tens una filla intrèpida que viatja per aquests móns de Déu!

‘Però com et guanyaràs la vida?’

‘I què mes dona això mare? Hi ha mil formes de fer-ho, si no ets una persona consumista. Valoro molt el que heu fet per mi però no puc permetre continuar essent algú que no sóc, continuar essent el que espereu que sigui, jo sóc jo i vull la meua vida’.

‘Pots escriure un *blog*’ – digué el pare. ‘Ara que ja se fer servir Internet el podré llegir cada dia’ – li picà l’ullet tot mirant-la amb aquella cara de complicitat, com li feia quan era petita. La mare no pogué continuar enfadada perquè al final entengué que no podia fer que els altres visquessin els seus somnis i il·lusions, que cadascú ha de viure els seus per ell mateix.

Primera parada: Hanoi. Sortí de l’aeroport amb només una motxilla a l’espatlla, era tot el que tenia, no tenia res però en el fons, ho tenia tot. Com aquell home que havia conegut un dia fent els Carros de Foc, aquell home que li havia donat l’espurna per encendre la flama que tots tenim dins.